

ning om, hvorvidt man mener, at rigsretssagen skal fortsætte på de nuværende betingelser, eller at den skal standses.

Bjørn Elmquist (RV):

Da Folketinget med et flertal for et par år siden vedtog at rejse denne sag, gjorde Folketinget sig til anklager. Det skal man være klar over, det står i grundloven, det står i ministeransvarlighedsloven. Vi er ikke lovgivere i denne sag, og hvis man kan optræde så lidt politisk, men så juridisk korrekt som overhovedet muligt, er det godt. Det er faktisk det krav, vi må ligge under for.

Det, vi skal prøve at gøre, er at sætte os ind i situationen, som en anklagemyndighed, en rigsadvokat, en statsadvokat, en politimester gør det i disse affærer. Det er også det, vi har forsøgt både her i debatten i dag, hvor vi selvfølgelig er pålagt visse fortrolighedshensyn, i Udvalget for Forretningsordenen, i vores spørgsmål til de to anklagere – de to personer, som vi har udpeget til i marken at optræde som anklagere på vores vegne – og i vores spørgsmål gennem Justitsministeriet til anklagemyndigheden.

For Det Radikale Venstre har udgangspunktet været det utvetydige, at vi i denne sag vil gøre alt for at undgå særbehandling. Hvis der var fortilfælde, ville man være på den sikre side, og det er så det, vi har afsøgt horisonten for – jeg vil ikke sige desperat, for det er ikke desperation, der skal præge én i denne situation, lige så lidt som mod skal være det afgørende – dette være sagt til hr. Svend Aage Jensby. Det er i hvert fald ikke det, der har førsteprioritet i vores overvejelser, for så kunne vi ringe til Mr. Rambo og spørge ham, hvad vi skulle gøre. Nej, vi kræver moden overvejelse i sådan en situation, og vi vil være meget kede af, om den danske anklagemyndighed generelt først og fremmest var besjælet af mod, når den skulle afgøre, om der skulle rejses anklage og tiltale mod danske borgere.

Vi har i vores søgen hæftet os ved, at der ikke gælder særregler for proceduren i Rigsretten. Det, der står i lov om ministeransvarlighed om procedure i almindelighed, hvordan sagen skal foregå, hvilke hensyn der skal tages til den ene og den anden og den tredje, hvordan vidner skal føres, er en simpel henvisning til retsplejelovens regler, derom skal der ikke herske nogen tvivl. Det er retsplejelovens regler, der uden indskrænkning gælder. Og det er også det, vi har lagt til grund.

Vi har også hæftet os ved, at den afgørelse, som nu er blevet meddelt os via vor anklager i marken, vores befuldmægtigede i Rigsretten, har karakter af en beslutning. Det er ganske væsentligt, og flere af de tidligere ordførere har været inde på det, så derfor skal jeg ikke uddybe det voldsomt, men alene gøre det klart, at når der er tale om en beslutning, har der ikke været lejlighed for anklager og ej heller for forsvarer til at gøre deres argumenter og synspunkter gældende for Rigsretten, før den traf sin afgørelse. For at sådan noget kan finde sted, skal der en kendelse til, og det lægger vi stor vægt på. Det har vi sagt, så det afslører vi nok ingen hemmeligheder ved. Vi har i Udvalget for Forretningsordenen sagt til de befuldmægtigede, de to anklagere, at de næste gang, sagen nærmer sig en afgørelse på dette område, må sikre sig, at de kræver en kendelse, så forsvaret og anklagerne får lejlighed til i Rigsretten at argumentere for og imod det ene hensyn.

Det, som også er meget vigtigt, er, at Folketinget ikke gør sig til dommer i denne sag, for hvis vi gør det, blander vi det hele sammen en gang til. Vi er ikke dommere, det er de 11 højesteretsdommere og de 11 lægfolk, der sidder i retten – vi er anklagerne.

Det er en besynderlig konstruktion, det har jeg været inde på; men det er i hvert fald et meget dårligt tidspunkt at ændre konstruktionen på nu, hvor vi står midt i det. Der skal vi så heller ikke kræve mod, dér skal vi kræve moden omtanke, før vi kaster os ud i det, men fra mit parti er vi parat til det, så snart det kan lade sig gøre.

Og så et sidste ord om den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 6, som er ganske vigtig, om retfærdig rettergang. Jeg føler tryk ved, at vi har den som bagstopper, om jeg så må sige. Der vil være lejlighed til også ad den vej at få afprøvet, om der er givet, som der står i den engelske tekst »fair trial« – en retfærdig rettergang.

Der vil også være lejlighed til at få afprøvet, om hele konstruktionen strider mod grundlæggende principper, om der er tale om en politisk domstol, som nogle har været inde på, og som jeg mener, at jeg med styrke, vil jeg hævde, har tilbagevist.

Vi har ikke politiske domstole i Danmark, og vi vil i hvert fald her i Folketinget gøre vort til, at vi ikke gør os til dommere i denne sag, men fastholder den lovpligt, vi har til at optræde som anklager og ikke andet.